

ע"פ 7211/18 - הסנגוריה הציבורית נגד מדינת ישראל, צבי זר

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 7211/18

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ע' גרוסקופף

המערערת: הסנגוריה הציבורית

נ ג ד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. צבי זר

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו מיום 20.9.2018 בת"פ 14615-04-17 שניתנה על
ידי כבוד השופט בני שגיא

תאריך הישיבה: כ"א בכסלו תשע"ט (29.11.18)

בשם המערערת: עו"ד טל ענר; עו"ד גלית מבורך; עו"ד טלי חזום

בשם המשיבה 1: עו"ד יאיר חמודות; עו"ד מירב גבע
בשם המשיב 2: בעצמו

לפני ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב (כבוד השופט בני שגיא) מיום 20.9.2018 בת"פ 14615-04-17, במסגרתה נדחתה בקשת המערערת (להלן: "הסנגוריה הציבורית") להשתחרר מייצוגו של המשיב 2 (להלן: "מר זר").

עובדות המקרה

1. ביום 6.4.2017 הוגש כתב אישום נגד מר זר, עו"ד במקצועו, ונגד שני נאשמים נוספים. כתב האישום כולל מעל 90 אישומים נגד מר זר והנאשמים הנוספים. לפי פרטי כתב האישום, שלושת הנאשמים בתיק הפעילו מערך אתרי אינטרנט ודפים ברשת החברתית "פייסבוק", בהם פרסמו באופן קבוע ושיטתי תכנים קשים ובוטים נגד עובדי ציבור, ובהמשך גם נגד אחרים שאינם עובדי ציבור, שהיו מעורבים בצורה כזו או אחרת, בהליכים שעניינם הוצאת ילדים ממשמורת הוריהם ובהליכים הנוגעים למשמורת ילדים המנוהלים במערכת הרווחה ובבתי המשפט. בכך, על פי כתב האישום, קשרו יחד הנאשמים קשר לבצע עבירות פליליות שונות נגד גורמי רווחה, גורמי מערכת המשפט וגורמים נוספים, שעניינם פגיעה בפרטיות, הפרת צווי איסור פרסום, העלבת עובדי ציבור, זילות בית המשפט, ואף הטרדות מיניות. כמו כן, השלושה נאשמים שפגעו בטובת הקטינים המטופלים במערכות הרווחה והמשפט, בכך שפרסמו את פרטיהם החסויים, תמונותיהם, ואף את פרטיהן של משפחות אומנות ומשפחות מאמצות, והכל במטרה לחבל בהליכי האימוץ של אותם קטינים.

2. ביום 18.4.2017 הורה בית המשפט קמא על ייצוג שלושת הנאשמים על ידי הסנגוריה הציבורית. ביום 17.5.2017, מונה עו"ד דותן דניאלי לייצוגו של מר זר, אולם, לאחר מספר חודשים פנה מר זר אל הסנגוריה הציבורית והודיע כי אינו מעוניין שעו"ד דניאלי ימשיך לייצגו, והוא מבקש כי יוחלף בסנגור אחר מהסנגוריה הציבורית. למרות שהסנגוריה הציבורית סברה שעו"ד דניאלי ביצע תפקידו נאמנה, היא נעתרה לבקשתו של מר זר להחלפתו, לנוכח מורכבות התיק ומתוך תקווה שיחדל מהגשת בקשות באופן עצמאי וישכיל לנצל את החלפת הייצוג.

ביום 18.9.2017 קיבלה על עצמה עו"ד נאוה דהאן את הייצוג בתיק מטעם הסנגוריה הציבורית. לאור מורכבות התיק מונה ביום 21.2.2018 סנגור נוסף לצוות ההגנה של מר זר - עו"ד אלי בניה. מספר חודשים לאחר מכן, ביום 19.7.2018 הגיש עו"ד בניה לבית המשפט קמא בקשה לשחררו מהייצוג, לאור מחלוקות מקצועיות מהותיות שנתגלו בינו לבין מר זר, אשר לטענת עו"ד בניה מבקש לנהל את הגנתו בנפרד מסנגוריו. לאור הקשיים האמורים, וכן בעקבות קשיים נוספים הנוגעים לאינטנסיביות בסדר הזמנים של המשפט, שדרשו התמסרות מלאה לייצוג בתיק, מינתה הסנגוריה הציבורית בתחילת יולי 2018 את עו"ד טלי חזום, במקומו של עו"ד בניה.

3. לטענת הסנגוריה הציבורית מר זר פועל באופן עקבי במקביל לסנגוריו תוך שהוא מנהל למעשה באופן עצמאי לחלוטין קו הגנה שונה, בניגוד להמלצותיהם. הדבר בא לידי ביטוי, כך נטען, בכך שהוא מגיש באופן עצמאי בקשות לבית המשפט, מחזיק בדעה שאם לא יידונו כל טענותיו כפי שהן, לא תהיה הגנתו ראויה, ולמעשה מבקש להחזיק בהגה המשפטי כשתפקיד הסנגורים הוא להיענות לכל דרישותיו או גחמותיו. בעקבות כל אלה הגישה הסנגוריה הציבורית בקשה להשתחרר מייצוגו של מר זר. דיון בבקשה התקיים בבית המשפט קמא ביום 20.9.2018. בדיון נטען כי הסנגוריות בתיק נאלצות לפעול בניגוד להשקפתן המקצועית, והדבר מביא לכך שקו ההגנה איננו אחיד. כן טענה הסנגוריה הציבורית, כי במצב הקיים לא מתאפשר ייצוג אופטימלי של מר זר, שכן קולו נחסם, ומן העבר השני של הדברים, "שום עורך דין לא מוכן להיות בובה נגררת של לקוח" (עמ' 865 לפרוטוקול הדיון בבית המשפט קמא מיום 20.9.2018).

מר זר טען בדיון כי הסנגוריה הציבורית למעשה "מנסה להכניס לי צפרדע בפה ותגיד לי תבלע אותה, אם תבלע אותה שיתפת פעולה, אם לא בלעת לא שיתפת פעולה" (עמ' 863 לפרוטוקול הדיון בבית המשפט קמא מיום 20.9.2018). עוד ציין מר זר כי גם במקרה של הנאשמת הנוספת בתיק התגלעו חילוקי דעות לבין סנגוריה, ונמצאו לה סנגורים אחרים על ידי הסנגוריה הציבורית, וכך צריך להיעשות גם במקרה שלו. מר זר הוסיף וטען כי הבעיה העיקרית בעניינו היא משבר האמון שנוצר בינו לבין הסנגוריות הנוכחיות. טענה נוספת שנטענה על ידי מר זר היא כי אחת הסנגוריות ציינה לפניו שהסנגוריה הציבורית טרם הסדירה את שכר הטרחה שלה, מה שמביא, לטענתו, לפגיעה באיכות הייצוג המתקבל.

4. בסיומו של הדיון ניתנה החלטת בית המשפט קמא, במסגרתה נדחתה בקשת הסנגוריה לשחרור מייצוג. נקבע כי מדובר במשפט מורכב, ומעבר למחלוקות העובדתיות הקיימות, ישנן גם מחלוקות משפטיות משמעותיות וסוגיות חוקתיות הנוגעות לחופש הביטוי שיש להידרש אליהן. צוין כי גם אם קיימות מחלוקות בין מר זר לבין הסנגוריה הציבורית, היקפו של התיק ומורכבותו מחייבות עשיית מאמץ עליון לגשר עליהן כך שייצוגו של מר זר ימשך. עוד הוסיף בית המשפט קמא כי ישנה חשיבות לכך שמר זר מעוניין בייצוג הסנגוריה, גם אם בפועל לטעמו עליה לנהוג לפי דרכו המשפטית. לפי בית המשפט קמא חשיבות זו מתבררת גם מהבקשות השונות שהגיש מר זר על דעת עצמו, אשר חלקן אינן עולות בקנה אחד עם כללי סדר הדין הפלילי. בית המשפט קמא סבר כי הדבר נובע מהיעדר הדרכה מתאימה באשר לאופן בו מתנהלים הליכים פליליים, וזאת, על אף שמר זר הוא משפטן בהשכלתו. באשר לבקשות העצמאיות שמגיש מר זר, קבע בית המשפט קמא כי בקשות אלה לא יתבררו בפני בית המשפט אלא אם יוגשו על ידי הסנגוריה הציבורית, למעט 3 בקשות בחודש שיוכל מר זר להגיש בעצמו.

הליך הערעור

5. על החלטה זו של בית המשפט קמא הוגש הערעור שלפנינו. במסגרת הערעור עמדה הסנגוריה הציבורית, הן בכתב והן בעל פה, על כך שעניינו של הערעור עוסק בסיטואציה בלתי שגרתית, בה מר זר טוען כי הוא מעוניין בייצוג הסנגוריה הציבורית, אולם התנהלותו בפועל מכשילה לשיטתה באופן עקבי את אפשרות הייצוג על ידי הסנגוריה הציבורית. מר זר אינו נשמע לעצות סנגוריו, מנסה לכפות עליהם קווי הגנה המנוגדים לעצותיהם, פונה לבית המשפט בבקשות עצמאיות, ונוקט בטקטיקות אשר אינן מקובלות על סנגוריו, ולדעתם אף מזיקות לו. לטענת הסנגוריה

הציבורית, מדובר במקרה מובהק של חוסר שיתוף פעולה, ושל חילוקי דעות היורדים לשורש העניין ופוגעים באפשרות הסנגוריה הציבורית להעניק למר זר ייצוג נאות. כן טענה לפנינו הסנגוריה הציבורית כי הייצוג במתכונתו הנוכחית אינו מועיל ואין בו כל ערך מוסף, וכי אף סנגור אינו יכול לענות על ציפיותיו של מר זר מסנגוריו. עוד טענה הסנגוריה הציבורית כי תפקידו של סנגור ציבורי איננו למלא בצורה עיוורת אחר כל הוראה של הנאשם, ומצב כזה עלול להביא לפגיעה בתדמיתה של הסנגוריה הציבורית בעיני הציבור, וכן עשוי להוביל לפגיעה באיכות הייצוג, הנעשה למראית עין בלבד. בנוסף, במצב בו אין תיאום בין נאשם לבין סנגוריו, מתערער יסוד השליחות העומד בבסיס מערכת היחסים שבין עורך דין ללקוחו, ועורך הדין אף עשוי למצוא עצמו מפר את חובותיו האתיות, ולהיות חשוף להעמדה לדין משמעתי. כמו כן, טענה הסנגוריה הציבורית כי במקרה דנן, מדובר בנאשם המסוגל לייצג את עצמו, שכן הוא בעל השכלה משפטית, עוסק בעריכת דין ומכיר היטב את התיק ואת חומר הראיות.

6. מר זר הבהיר בדיון שהתקיים לפנינו כי הוא איננו מעוניין בהפסקת הייצוג על ידי הסנגוריה הציבורית, הגם שנוצר משבר אמון בין הצדדים והוא חש "שהסניגוריה לא רוצה אותי, ולחזור אליהם זה לא כל כך קל" (עמ' 6 לפרוטוקול הדיון מיום 29.11.2018). כן טען מר זר כי להרגשתו, הוא מכיר את התיק בצורה טובה יותר מצוות ההגנה שמונה לו, והדבר נובע משכרן הנמוך של הסנגוריות הפוגע באיכות הייצוג שניתן לו, שכן לטענתו, "אין להן זמן לשבת ולקרוא כי לא משלמים להן" (עמ' 3 לפרוטוקול הדיון מיום 29.11.2018).

7. בא כוח המדינה מסר כי עמדת המדינה היא שקיים צורך שמר זר יהיה מיוצג. זאת מכיוון שמדובר במצב בו קיימת חובת ייצוג, מר זר איננו טוען שרצונו הוא לייצג את עצמו, ומדובר בתיק מאד מורכב. מכאן שלצורך ניהול יעיל של ההליך וכן לצורך הבטחת זכויותיו, אין לשחרר את הסנגוריה הציבורית מייצוג מר זר. עוד ציין בא כוח המדינה כי עצם העובדה שלמר זר השכלה משפטית, אינה מקנה לו מומחיות במשפט פלילי. בנוסף, ציין בא כוח המדינה כי בית המשפט קמא קבע מערכת שאיננה חד צדדית, ומאפשרת למר זר להגיש בקשות, מחד גיסא, ולסנגוריה לייצגו בהליך, מאידך גיסא.

דיון והכרעה

8. על חשיבותו של הייצוג המשפטי להבטחת זכויות הנאשם להליך פלילי הוגן אין צורך להרבות במילים. די לנו בדבריו הנכוחים של השופט חיים כהן ז"ל, אשר ציין כך באחד ממאמריו:

שורש הרע הוא שהנאשם אינו מיוצג: הבה נאחוז את השור בקרנו ונעמוד על ייצוגו. בעולם משפטי כשלנו, שכל ההליכים בו מתנהלים לפי סדרי דין נוקשים ובשפת המסתורין של החוק והפרוצדורה, זכותו היסודית והראשונית של כל נאשם היא, או צריכה להיות, שהיא מיוצג ע"י מי שידוע רזי התורה ומדבר לשון הסתר (חיים כהן "על זכויות הנאשם" הפרקליט כו 42, 49 (1970)).

ואכן, כל מי שנטל חלק בהליך פלילי, בין כצד להליך ובין כמתבונן, יתרשם על נקלה כי האפשרות לנהל הליך פלילי כהלכתו, תוך שמירה על זכויות החשוד במלואן, מחייבת שהגנתו של החשוד לא תהיה נתונה בידו בלבד, אלא שיוכל להסתייע לצורך פריסת הגנתו באיש מקצוע, הבקי ברזי המשפט, והפועל לטובת עניינו, בנאמנות

ובמסירות, לפי מיטב הבנתו המקצועית, ובכפוף להוראות הדין.

9. הקמת הסנגוריה הציבורית על ידי פרופ' קנת מן, בעקבות חקיקת חוק הסנגוריה הציבורית, תשנ"ו-1995 (להלן: "חוק הסנגוריה הציבורית") היוותה מהפכה של ממש במשפט הפלילי הישראלי. אם עד לאותו מועד הייתה הזכות לייצוג משפטי בהליך פלילי אידאה, שבמקרים רבים נותרה בלתי ממומשת, הרי שבעקבות החוק קרמה האידאה עור וגידים, והפכה לאבן מסד בשאיפה להבטיח לכל חשוד, עצור, נאשם או נידון, שחירותו צפויה להיפגע, הליך פלילי ראוי והוגן.

10. ואולם גם משקרמה האידאה עור וגידים, הרי שיתכנו מקרים פרטניים בהם מקשה המציאות על הגשמתה. המחוקק היה ער לכך, ובצד ההוראות המגדירות מתי עומדת לאדם זכות לייצוג על ידי הסנגוריה הציבורית, קבע בסעיף 16 לחוק הסנגוריה הציבורית הוראה שכותרתה "הפסקת ייצוג". וזו לשון ההוראה:

(א) סניגור ציבורי לא יפסיק לייצג נאשם או חשוד אלא אם כן הורה לו כך הסניגור הציבורי המחוזי, ברשות בית המשפט.

(ב) סניגור ציבורי מחוזי רשאי להורות על הפסקת ייצוג בידי הסניגוריה הציבורית אם קיבל רשות לכך מאת בית המשפט.

הוראה זו מהדהדת, בהקשר של הסנגוריה הציבורית, את ההסדר הכללי ביחס לשחרור סניגור פלילי מתפקידו - הסדר הקבוע בסעיף 17 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי"). ואולם, מפאת היותה ההסדר הספציפי הרלוואנטי לענייננו, ובהעדר סתירה בין ההסדרים, נמקד מבטנו בהסדר הספציפי.

11. הוראת סעיף 16 לחוק הסנגוריה הציבורית מלמדת כי לא בנקל תשחרר הסנגוריה הציבורית מייצוג חשוד או נאשם המיוצג על ידה. שתי משוכות נקבעו לכך בחוק: האחת, אישור הסניגור הציבורי המחוזי; השנייה, רשות בית המשפט. בענייננו הסניגור הציבורי המחוזי של מחוז תל אביב, ד"ר אלקנה לייסט, הוא שמבקש את השחרור מהייצוג, וממילא נעברה המשוכה הראשונה. השאלה שלפנינו היא האם יש מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא, שהוא הערכאה הדיונית הדנה בהליך הפלילי נגד מר זר, לפיה אין מקום לתת בשלב זה את רשות בית המשפט, באופן שיאפשר את השלמת המהלך, ויביא לשחרור הסנגוריה הציבורית מהייצוג.

12. סעיף 16 לחוק הסנגוריה הציבורית אינו קובע קווים מנחים בשאלה מתי יותר לשחרר את הסנגוריה הציבורית מחובת הייצוג. חסר זה מושלם בתקנה 8(א) לתקנות הסניגוריה הציבורית, תשנ"ו-1996, שזו לשונו:

ראה הסניגור הציבורי המחוזי כי חדלה להתקיים במבקש הזכאות לייצוג, כי מינוי הסניגור הציבורי הושג שלא כדון, כי האדם שמונה לו סניגור מסרב לשתף פעולה עם סניגור ציבורי או כי יש ביניהם חילוקי דעות הפוגעים באפשרות לתת ייצוג נאות, רשאי הוא לפנות לבית המשפט שבו מתנהל ההליך נגד המבקש, כדי לבקש את רשות בית המשפט להפסקת

הייצוג בידי הסניגוריה הציבורית.

הוראה זו מלמדת, אם כך, כי קיימות ארבע סיבות שונות היכולות לאפשר שחרור הסניגוריה הציבורית מייצוג: א. חדלה להתקיים הזכאות לייצוג; ב. המינוי הושג שלא כדין; ג. סירוב לשתף פעולה עם הסניגור הציבורי; ד. חילוקי דעות הפוגעים באפשרות לתת ייצוג נאות.

13. במקרה שלפנינו פשיטא כי לא מתקיימים שני הטעמים הראשונים לשחרור הסניגוריה מחובת הייצוג. למר זר הייתה ויש זכאות לייצוג בשים לב לחומרת האישומים נגדו, ואין כל טענה כי מינוי הסניגוריה הציבורית לטפל בעניינו נעשה שלא כדין. בקשת הסניגוריה הציבורית נסמכת, אם כך, על שני הטעמים האחרים: סירוב לשתף פעולה עם הסניגוריה הציבורית וחילוקי דעות המונעים אפשרות לתת ייצוג נאות. נקרב מבטנו, אם כך, לטעמים אלה.

14. החלופה של הפסקת ייצוג מחמת סירוב לשתף פעולה עם הסניגוריה הציבורית (חלופה הנזכרת גם בסעיף 17(ב) לחוק סדר הדין הפלילי), פורשה על ידי בית משפט זה בצורה צרה, כמתייחסת למקרים חריגים בלבד. כך למשל, כאשר הנאשם הבהיר באופן חד משמעי כי איננו מעוניין בייצוג, על אף שהוסברה לו מלוא משמעות הדבר על ידי בית המשפט (ראו: ע"פ 7335/05 הסניגוריה הציבורית, מחוז נצרת והצפון נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(2) 345, 353-357 (2005); ע"פ 5889/01 נחום נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5) 817, 824-825 (2005)). או כאשר הנאשם נהג בסניגוריה בצורה אלימה, פיזית או מילולית (ראו: ע"פ 7576/09 הסניגוריה הציבורית מחוז דרום נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (24.9.2009); רע"פ 5434/12 אזנקוט נ' מדינת ישראל, פסקאות 14-15 (5.8.2012)).

המקרה דנן, בוודאי אינו נמנה על מקרים חריגים אלה. מר זר הבהיר במהלך הדיון כי הוא אינו מעוניין בהפסקת הייצוג על ידי הסניגוריה הציבורית, וכי עיקר טענותיו הוא לגבי המשאבים הכספיים שהסניגוריה הציבורית מקצה לטובת התיק, וחוסר האמון שנוצר בעקבות הבקשה להשתחרר מייצוגו, ולא לגבי מקצועיות הסניגוריות שמונו לו. להתרשמותי, הדברים לא נאמרו מן הפה אל החוץ בלבד. אכן, מר זר אינו שבע רצון באופן מלא מהייצוג הניתן לו, ומחזיק בדעות משל עצמו ביחס לאופן בו יש לייצג את עניינו. ואולם, שיתוף פעולה של נאשם עם סניגורו אין משמעו כי על הנאשם לקבל כל עצה של הסניגור, ולומר אמן אחר כל המלצותיו. עמדת הסניגור כבודה במקומה מונח, ולרוב טוב יעשה נאשם אם ישמע לה. ואולם, בסופו של דבר, הסניגור מנהל את הגנת הנאשם, ולא את הגנתו שלו. מכאן שלנאשם הזכות לומר את דברו, ובעניינים מסוימים אף מסורה לו זכות המילה האחרונה. כך, למשל, גם אם הסניגור סבור כי על הנאשם להודות בעניין זה או אחר, לא ניתן לכפות על הנאשם לקבל את עצת הסניגור, ואם הוא מסרב לעשות כן, אין לראות בכך משום סירוב לשתף פעולה עם הסניגוריה הציבורית.

15. החלופה הנותרת, הפסקת ייצוג מחמת "חילוקי דעות הפוגעים באפשרות לתת ייצוג נאות", מעוררת קושי לא מבוטל, משלושה טעמים: ראשית, אין היא נזכרת בחוק הסניגוריה הציבורית ובחוק סדר הדין הפלילי, אלא הוספה בתקנות הסניגוריה הציבורית בלבד; שנית, לא הוצג לפנינו ולו מקרה אחד בו אושר שחרור הסניגוריה הציבורית מייצוג מטעם זה; שלישית, שימוש בחלופה זו עלול ליצור התנגשות בין שתי זכויות העומדות לנאשם, ולהטיל עליו חובה לבחור ביניהן: מחד גיסא, זכות הנאשם לייצוג, ומאידך גיסא, זכותו לבחור את קו הגנתו. בשל הקשיים הללו ניתן לטעון שאין להכיר בכלל בקיומה של חלופה זו (אלא כשהיא עולה לכדי סירוב מוחלט לשתף פעולה עם הסניגוריה הציבורית, אז למעשה יכנס המקרה בגדר החלופה של הפסקת ייצוג מחמת סירוב לשתף פעולה), ומכל מקום אף אם נראה אותה

כעומדת בפני עצמה, יש לפרשה בצמצום רב.

16. במקרה דנן סברה הערכאה לפנייה מתנהל ההליך הפלילי, כבוד השופט בני שגיא, כי חילוקי הדעות בין מר זר לבין הסנגוריות שמונו לו מטעם הסנגוריה הציבורית, אשר אין חולק כי הם מקשים על ניהול ההליך, אינם מגיעים לדרגה של פגיעה באפשרות לתת ייצוג נאות. נהפוך הוא, להתרשמות הערכאה הדיונית קיימת חשיבות בהמשך ייצוגו של מר זר על ידי הסנגוריות, לאור "היקפו של התיק ומורכבותו". עמדה זו נכונה וראויה. אכן, מלאכתה של הסנגוריה הציבורית בתיק זה אינה קלה, שכן הנאשם מגיש בעצמו בקשות שככל הנראה מוטב היה כי ימנע מהגשתן, ומסרב להיענות להמלצות שיתכן מאד כי ראוי היה כי יענה להן. אפס, המבחן לשחרור הסנגוריה הציבורית מתפקידה אינו נמדד על פי מידת עיקשותו של הנאשם, אלא לפי מידת התועלת שיש בייצוג בהינתן המחלוקות הקיימות בין הנאשם לבין הסנגוריה הציבורית. בית המשפט קמא סבר שתועלת זו עודה רבה, וכאמור הערכה זו מקובלת גם עליו.

17. נגד מר זר הוגש כתב אישום עב כרס, והוא כולל בתוכו עבירות רבות וקשות. כפי שקבע בית המשפט קמא, מדובר בתיק מורכב, וכדי להבטיח את זכויות מר זר, סברתי כי יש להותיר את הייצוג על כנו. יצוין בהקשר זה כי למר זר יש אומנם השכלה משפטית, ואולם עובדה זו, כמו גם בקיאותו בתיק, אין בהן כדי להקנות לו את היכולת לייצג את עצמו בצורה מיטבית. בית המשפט קמא התייחס בפסק דינו לכך שהבקשות שהגיש מר זר באופן עצמאי מעידות על כך שהוא זקוק להדרכה והכוונה משפטית, וזאת בשל כך שתחום התמחותו המקצועי אינו המשפט הפלילי. יתרה מכך, גם אם הייתה לנאשם התמחות מקצועית מתאימה, אין זה תרחיש רצוי שאדם ייצג את עצמו בהליך פלילי, בוודאי כשמדובר בכתב אישום מורכב, הנושא אפשרות לעונש מאסר לריצוי בפועל. זאת ועוד, לנאשם בהליך פלילי ישנה מעורבות אישית רגשית גדולה בהליכים בעניינו, ולכן נוכחות סנגור, ה"מנותק רגשית" ומסוגל להביט על הדברים באופן מקצועי ואובייקטיבי, היא משמעותית ביותר.

18. סוף דבר: על אף שהתנהלותו של מר זר מערימה קשיים לא מבוטלים על הסנגוריה הציבורית, אין מקום, בעת הזו, לשחררה מייצוגו של מר זר. ויודגש, ככל שיוחמרו הנסיבות, והסנגור הציבורי המחוזי יתרשם כי הן עולות לכדי עילה לשחרור הסנגוריה הציבורית מתפקידה, פתוחה הדרך לפניו להגיש בקשה חדשה לערכאה הדיונית, אשר תיבחן לגופה, בשים לב להנחיות המפורטות לעיל.

19. לפיכך אמליץ לחבריי לדחות את הערעור, ולאשר את קביעת בית המשפט קמא כי בשלב הנוכחי אין מקום לשחרור הסנגוריה הציבורית מחובתה לייצג את מר זר.

שופט

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

שופט

השופט ע' ברון:

אני מסכימה.

שופטת

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ע' גרוסקופף.

ניתן היום, ד' בטבת התשע"ט (12.12.2018).

שופט

שופטת

שופט
